

opusdei.org

Štvrtok po 3. velkonočnej nedeli

Rozjímanie na štvrtok 3.
velkonočnej nedeli.

Navrhované témy: Boh Otec nás
príťahuje k Ježišovi; prosiť o
chlieb života; Eucharistia nás
naplňa nádejou.

23.04.2026

KEĎ JEŽIŠ v kafarnaumskej synagóge
oznámil, že je chlebom života,
prítomní sa s pochopiteľne ľudskou
logikou pýtali: „Vari to nie je Ježiš,
Jozefov syn, ktorého otca a matku
poznáme? Ako teda hovorí: *Zostúpil*

som z neba!?” (Jn 6, 42). Pán okamžite zareagoval a vysvetlil: „Nik nemôže prísť ku mne, ak ho nepriťahne Otec, ktorý ma poslal“ (Jn 6, 44).

Tento úryvok nás uvádza „do dynamiky viery, ktorá je vzťahom: vzťahom medzi ľudskou osobou a osobou Ježiša, kde rozhodujúcu úlohu zohráva Otec a prirodzene aj Duch Svätý, ktorý je implicitný. Na to, aby sme uverili v Ježiša, nestačí len stretnúť sa s ním. Nestačí len čítať Bibliu. Je to dôležité, ale nestačí to. Nestačí ani byť svedkom zázraku, ako je rozmnoženie chlebov. Mnohí ľudia boli v blízkom kontakte s Ježišom a neuverili v neho. Pohrdali ním a odsudzovali ho. Prečo? Nepriťahoval ich Otec? Stalo sa to preto, lebo ich srdcia boli uzavreté pred pôsobením Božieho Ducha. Ak máme uzavreté srdce, viera doň nevstúpi. Boh Otec nás vždy priťahuje k Ježišovi. Sme to my, kto otvára alebo zatvára svoje srdce“^[1].

Otec nás priťahuje k svojmu Synovi aj preto, aby sme sa od neho učili a vzdali mu všetku slávu. Toto poslanie si vyžaduje, aby sme sa snažili byť vždy blízko Ježiša, aby sme sa ním nechali formovať, aby sme boli jeho učeníkmi. „Viera, ktorá je ako semienko hlboko v srdci, rozkvitne, keď sa necháme Otcom *pritiahnúť* k Ježišovi a *ideme k nemu* s otvorenou myslou, s otvoreným srdcom, bez predsudkov: vtedy v jeho tvári spoznáваме Božiu tvár a v jeho slovách Božie slovo“^[2].

VIDIEŤ BOHA, rozjímať o ňom počas celého dňa, nie je nemožný cieľ. Naopak, je to prísľub, ktorý môžeme vďaka Ježišovi dosiahnuť rôznymi spôsobmi. Ten istý Boh, ktorý vložil do našich srdc túžbu po večnosti, zostal v Eucharistii, aby bol stále s nami. Práve v Kristovi prítomnom v

Eucharistii je naša túžba po večnej láske najlepšie uspokojená. Môžeme s ním viesť dialóg v modlitbe, navštevovať ho vo svätostánku, počúvať jeho slová v evanjeliu. Ježiš sa postupne stane naším najlepším priateľom a my môžeme Otca prosiť o čokoľvek v jeho mene: „Ak prosíme v mene Ježiša Krista, Otec nám to splní, tým si buďte istí. Modlitba bola vždy tajomstvom, mocnou zbraňou (...). Modlitba je základom nášho pokoja“^[3].

V tomto impulze prosby nás Ježiš učil prosiť predovšetkým o tento „chlieb života“, o tento pokrm večnosti. „Vaši otcovia jedli na púšti mannu a pomreli“ (Jn 6, 49), hovorí Kristus a porovnáva sa s pokrmom, ktorý poslal Boh na príhovor Mojžiša. Poukazuje na to, že kým ten prvý bol pominuteľný, Eucharistia je večný chlieb; nie je to obyčajná spomienka, ale pamiatka, sprítomnenie, ako sa modlíme vo všetkých

eucharistických modlitbách a v niektorých hymnoch: *O memoriale mortis Domini! Panis vivus, vitam praestans homini!*^[4] „Ó, pamiatka smrti Krista Ježiša, chlieb náš živý, sladkosť sveta najvyššia, daj, nech duch môj vždy len tebou sa živí!“. Eucharistia hľadá nielen do minulosti, ale aj do prítomnosti a budúcnosti. Náš prechod na zemi je púťou od Eucharistie k Eucharistii až po definitívnu účasť na nebeskej hostine. „Vždy, keď Cirkev slávi Eucharistiю, pripomína si tento prísľub a jej pohľad smeruje k *tomu, ktorý má prísť* (Zjv 1, 4)“^[5].

„V dňoch plných zaneprázdnenosti a problémov, ale aj v dňoch odpočinku a uvoľnenia nás Pán pozýva, aby sme nezabúdali, že hoci je potrebné starať sa o materiálny chlieb a načerpať nové sily, ešte dôležitejšie je rásť vo vzťahu s ním, posilňovať svoju vieru v toho, ktorý je *chlebom života*, ktorý

naplňa našu túžbu po pravde a láske“^[6].

JEŽIŠ NÁM PRISLUBUJE božský pokrm, ktorý nám bude vždy k dispozícii, „aby nezomrel nik, kto bude z neho jesť“ (Jn 6, 50). Vďaka tomuto cestovnému dokladu môžeme veriť, že ak budeme verní, naše povolanie k večnému životu sa stane skutočnosťou. Tak nás sám Boh naplňa nádejou, tou „teologálnou čnosťou, ktorou túžime po večnom živote ako po našom šťastí a očakávame ho od Boha. Pritom vkladáme svoju dôveru do Kristových prislúbení a spoliehame sa na pomoc milosti Ducha Svätého, aby sme si večný život zaslúžili a vytrvali až do konca pozemského života“^[7].

Ježiš uzatvára svoje kázanie v synagóge zopakovaním ústredného posolstva celej reči: „Ja som živý chlieb, ktorý zostúpil z neba. Kto bude jesť z tohto chleba, bude žiť naveky. A chlieb, ktorý ja dám, je moje telo za život sveta“ (Jn 6, 51). Pán nám sľubuje nepredstaviteľné: spoločenstvo vo svojom vlastnom živote, a to na celú večnosť. Táto nádej, hoci nachádza svoju plnosť v Nebi, osvetľuje naše kroky tu na zemi. Táto nádej „nám tiež hovorí, že naše každodenné činnosti majú význam, ktorý presahuje to, čo bezprostredne vidíme: ako potvrdil svätý Josemaría, získavajú vibráciu večnosti, ak ich robíme z lásky k Bohu a k druhým“^[8].

To všetko nás naplňa optimizmom, uvedomujúc si, že Boh je nám vždy nablízku. Kresťanská radosť sa zakladá na tomto božskom príslube, že s ním budeme žiť večne. Z tohto dôvodu tradícia nazýva Eucharistiu

„prísľubom budúcej slávy“: pretože nás posilňuje na púti nášho pozemského života a vzbudzuje v nás túžbu po večnom živote, spája nás s Kristom, Pannou Máriou a všetkými svätými^[9].

[1] František, *Anjel Pána*, 9-VIII-2015.

[2] Ibid.

[3] Svätý Josemaría, *List* 14-II-1944, bod 18.

[4] Hymnus *Adoro Te devote*.

[5] *Katechizmus Katolíckej Cirkvi*, bod 1403.

[6] Benedikt XVI, *Anjel Pána*, 5-VIII-2012.

[7] *Kompendium Katechizmu Katolíckej Cirkvi*, bod 387.

[8] Fernando Ocariz, *Posolstvo*, 4-XI-2018.

[9] Porov. *Kompendium Katechizmu Katolíckej Cirkvi*, bod 294.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/stvrtok-po-3-velkonocnej-
nedeli/](https://opusdei.org/sk-sk/article/stvrtok-po-3-velkonocnej-nedeli/) (07.04.2026)